

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"מ 12-30985-12 גמליאל ואח'י נ' לשכת עורכי הדין בישראל

1. לאחר שהוגש כתב תשובה, התקיים דיון בעל פה כמעמד הצדדים. בהמשך לדיון, ולהערות בית
2. המשפט, הודיעו הנתולים (4.3.13) כי אינם עומדים על טענתהיהם ביחס לשש מן השאלות נשוא
3. העתירה. נותר, אפוא, לדון בשאלה אחת, היא שאלה מס' 51 כבהינה. במקביל הודיעה לשכת
4. עורכי הדין, כי החליטה שלא לפסול את השאלה האמורה. יוצא, כי יש לדון בטענות הצדדים לגבי
5. השאלה האמורה.
- 6.
7. נקודת המוצא לדיון היא, כי המשיבה 2 היא גוף מנהלי. ככזו, חלוח עליה כל עילות הביקורת
8. שבמשפט המנהלי, ובכלל זה העילות הנוגעות לחריגה מטובמות, שיקולת שיקולים זרים, סבירות
9. ומדיחיות. מקובלת על"י טענת המשיבות, כי בהפעלת עילות אלה יש לתת משקל הולם לכך
10. שורערת הביחינות היא גוף מקצועי. המורכב ממשפטיים בכירים מן המגזר הפרטי והציבור, וככלל
11. זה שופטים. הנוטייה להתערב בשיקול דעתה המקצועי המוצמצמת. מתחייבת בהקשר זה גישה
12. שיפוטית מרוטנת ומאופקת. מקובל על"י גם, כי בהקשר זה יש להחיל על ועדת הבחינות אמרת
13. מידה דומה המופעלות במבחני הטמכה בחוזמים כגון הנרסה ורפואה. יחרון הידיע של בית
14. המשפט בתחום המשפט אינו מביא להחלת אמרת מידה שונות (ראו בג"צ 7505/98 קורירנאלד נ'
15. לשכת עורכי הדין בישראל פ"ד נגד(1) 153 (1999), בעמוד 166 לפסק דינו של כב' השופט י'
16. זמיר). עם זאת, כפי שמסכימות המשיבות, אין החלטות הועדה מחוסנות מביקורת שיפוטית.
17. חלות עליהן, כמסוכר, עילות הביקורת שבמשפט המנהלי, כשם שהן חלות על גופים ציבוריים
18. אחרים, לדכות גופים רמי מעלה (ראו, למשל, בג"צ 935/89 נגור נ' הירנען החשפטי לממשלה
19. פ"ד מד(2) 485 (1990)).
- 20.
21. לטענת המשיבות, במסגרת הביקורת השיפוטית אין כלל מקום, מעיקרו של דבר, לבחינה
22. עניינית של טענות כנוגע לנכונות תשובה מסוימת, כנוגע לצורך לקבוע תשובה שונה או נוספת, או
23. בנוגע ליסרת הטעה של שאלה. בהקשר זה מפרנות המשיבות לפסק דינו של בית המשפט העליון
24. בעע"מ 1811/12 לשכת עורכי הדין בישראל נ' לב דו (2.5.12)). באותה פרשה התקבל ערעור על
25. פסק דיין של בית משפט לעניינים מנהליים, אשר קיבל עתירה, וקבע כי בנוסף לתשובה שנקבעה
26. כנכונה על ידי ועדת הבחינות, יש לדאות בתשובה נוספת כתשובה נכונה. בית המשפט העליון
27. ציין, כי "לדעתנו צודקת הלשכה בטענתה כי בנוסבות העניין, לא היה מקום לכך שבית המשפט
28. ישים עצמו בעעליה של ועדת הבחינות, וידון לגופה בשאלה אם גם תשובה ג' נכונה היא".
29. הדברים משקפים את מרחב ההתערבות המוצמצם בהחלטותיה של המשיבה 2, על רקע

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ע"מ 12-200985 גמליאל ואח' נ' לשכת עורכי הדין בישראל

- 1 מקצועיותה. עם זאת, הם נטועים, באופן מפורש, בנסיבות העניין שגדון שם. אין הם מצביעים על
- 2 שלילה גורפת של האפשרות לדון באופן ענייני בשאלה, או בחשובה, זו או אחרת.
- 3
- 4 . ברות זו פסק בית המשפט העליון בכג"צ 4904/04 ותד נ' לשכת עורכי הדין בישראל פ"ד
- 5 נח(5) 473 (2004), בעמוד 478, כי ככלל, "ירדש בית המשפט בהקשר זה לטענות בדבר גזרי
- 6 הטמכות, או בדבר אי עמידה של הלשכה ויערה הכחינות כנהלים שקבעו לעצמן. בית המשפט
- 7 הדיגיטי כי "לא נשים עצמנו כנוף ערעורי בטענות בדבר נכונות המשוכות". בית המשפט הטעים.
- 8 בהקשר זה, כי בשאלון הבחינה מהבקשים הנבחרים לסמן את "התשובה הנכונה ביותר"
- 9 (ההדגשה במקור). עם זאת העיר, כי "מוכן כי אין להוציא מכלל אפשרות מקרים חריגים ונדירים
- 10 שבהם תהא התערבות גם בעניין נכונות השאלות, כדי למנוע עיוות דין ולשם עשיית צדק".
- 11 במקרה שגדון בעניין ותד, לא נמצאו נסיבות כאלה.
- 12 6. יוצא, כי רק במקרים חריגים ונדירים עשויה להחבקש התערבות בעניין נכונות השאלות. אמת
- 13 מידה זו משקפת את הריסון השיפוטי, המחחי"ב ממקצועיותה והרכבה של ועדת הבחינה. יש
- 14 בסיס מוצק לטענת המשכיות, כי אין מקום לכך שביח המשפט יהפוך למעין ועדת בחינה עליונה.
- 15 כה בעת, חזקת המקצועות, עליוה עומדת לשכת עורכי הדין בטיעוניה, אינה חזקה חלוטה. ככל
- 16 עשייה, גם עשייתה של ועדת הבחינות אינה חפה, במלישוד העיוני או המעשי, מפגמים.
- 17
- 18 7. זו אף זו. המדובר בבחינה במתכונת של שאלון וכ כריחה (ראו תקנה 18ב(א) לתקנות לשכת
- 19 עורכי הדין (סדרי בחינות בדיני מדינת ישראל, באתיקה מקצועית החלה על עורכי דין זרים
- 20 ובמקצועות מעשיים) תשי"צ – 1962). על פי טיבו, שאלון כזה יוצר, לגבי כל השובה והשובה,
- 21 מצב של זכות מול אפס. באין נימוקים להשובה, תשובה לא נכונה אינה מקבלת ניקוד כלשהו.
- 22 היבט זה מחידד את הצורך בהקפדה על מניעתן של טעויות והטעיות בשאלות ובחשוכות. בהקשר
- 23 זה פסק בית המשפט העליון, כי "מתכונת הבחינה כבחזירה בין אפשרויות, אשר אינה פותחת פתח
- 24 להסבר ולהבהרה, מחייב כי תוצגנה שאלות שהתשובה להן הן חד משמעיות וכרוזות, ואינן
- 25 פותרות פתח ממשי לאפשרויות שונות, שאם לא כן, ייתכן טעות ומבוכה" (דברי כ"ב השופטת א' פ
- 26 פרוקצ"ה בכג"צ 6250/05 לוי נ' לשכת עורכי הדין בישראל 20.10.05)). בית המשפט הוסיף
- 27 ועמד בהקשר זה על הצורך למנוע "ערפול ודו-משמעות בבחינה, שבה רק תשובה אחת מתוך
- 28 מספר תשובות אפשריות היא הנכונה". גם על רקע זה עשוי לעלות, במקרים חריגים, הצורך
- 29 בבחינה עניינית של שאלה או תשובה פלגנית, על מנת למנוע פגיעה בלתי מוצדקת בנבחרים.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עתי"מ 12-12-30985-גמלאל ואח'י נ' לשכת עורכי הדין בישראל

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
 - 30
 - 31
 - 32
 - 33
8. יש לזכור, בהקשר זה, כי הבהודינה הן חתנת מעבר הבהודינה בפניסה לשערי המקצוע. בשל כך, אי תיקונו של פגם מהותי, הנוגע לבהינה זו או אחרת, עלול לפגוע באופן בלתי מידתי בזכות היסוד של מועמד לקבלה ללשכת עורכי הדין לחופש עיסוק. כמקיים חריגים, כמהואר, זכות יסוד זו של הפרט עשויה להצדיק התערבות בהחלטות המשיבה 2, גם בהינתן השיקולים המוסדיים ככדי המשקל, המחייבים דיסון שיפוטי רב בהתערבות בהחלטותיה. למעשה, המשיבות אינן חולקות על כך (ראו פסקה 35 לכתב החשוכה).
9. על רקע זה, יש לפנות למקרה שבפניי. בהקדמת המאוהל אציין כבר עתה, כי הגעתי למסקנה, כי מקרה זה הוא מקרה חריג, בו קיימת הצדקה עניינית בעלת משקל להתערב בשיקול דעתה של המשיבה 2. אבהיר עתה את השיקולים העומדים ביסוד מסקנה זו.
10. נקודת המוצא מצויה בשאלה מס' 51 של הפהינה. זהו נוסח השאלה:
11. "מנשה זוכה מחמת הספק בהליך פלילי לפי חוק איסור לשון הרע, חתש"ה – 1965. מנשה מבקש מבית המשפט לקבל את פסק הדין המזכה כראיה לכאורה לאמור בו, במסגרת הליך אזרחי שמנהל נגד אפרים באותו עניין. מה הדין?
- א. בית המשפט יקבל את פסק הדין כראיה לכאורה לאמור בו.
ב. בית המשפט יקבל את פסק הדין כראיה חלוטה לאמור בו.
ג. בית המשפט לא יקבל את פסק הדין כראיה כלל אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין.
- ד. בית המשפט לא יקבל את פסק הדין כראיה כלל".
11. המשיבה 2 קבעה, כי החשוכה הנונה לשאלה היא תשוכה א'. כטימרכין המוציעים לשאלה (נספח ג' לעתידה), אשר פורסמו על ידי המשיבה 2, צויה הוראת סעיף 42א לפקודת הדינה (נוסח חדיש) התשל"א – 1971. בחלקה הרלוונטי קובעת הוראה זו כך:
12. "א) הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט כמשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים כמשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המולשע או חליפו או מי שאחיהו נוכעת מאחזיות המורשע, וככלל זה מי שתב בחזכו הפסוק, הוא בעל דין כמשפט האזרחי"

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ע"מ 12-30985-12 גמליאל ואח' נ' לשכת עורפי חזין בישראל

1 בר"י, כי תשובה א' אינה תשובה נכונה, על פי הוראה זו. הוראה סבה על ממצאים ומסקנות בפסק
2 דין חלוט במשפט פלילי המרשיע את הנאשם. לעומת זאת, השאלה סבה על פסק דין אשר אין
3 נתון כי הוא חלוט, אשר זיכה את הנאשם מחמת הספק. התשובה שבפחדה כנכונה אינה יכולה
4 להיית נכונה על פי ההוראה האמורה, גם המשיבות אינן חולקות על כך. הן מתייגות בכתב
5 תשובתן את הפרסום האמור מטעמן כטעות סופר מצידן.

6
7 12. בשלב מאוחר יותר, הוצג נוסח מתוקן של הסימוכין לשאלות בבחינה. עתה, במקום הוראת

8 טעיף 42 האמורה, צויין טעיף 24 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965. הוראה זו מורה כך:
9

10 "כמשפט אודתי כשל לשון הרע שנודן לאחר שמשפט פלילי נגד אותו
11 אדם כשל אותה לשון הרע נסתיים, רשאי בית המשפט להסתמך על
12 הממצאים העובדתיים, כולם או מקצתם, שנקבעו במשפט הפלילי על-
13 פי הראיות שנגברו בו, כלי לחזור על גבייתן"
14

15 כרם, גם על פי הוראה זו, לא ניתן להלום את חגיגה של תשובה א' כתשובה נכונה.

16
17 ראשית, התשובה קובעת כי בית המשפט יקבל את פסק הדין כראייה. כרם, בניגוד לטעיף 42,
18 הני"ל, טעיף 24 האמור אינו קובע קביעה קטגורית בדבר קבלת פסק דין כראייה, כי אם מקנה
19 שיקול דעת לבית המשפט ("רשאי"). התשובה אינה תואמת את לשון ההוראה.

20
21 שנית, הוראת טעיף 24 סבה אך על הסתמכות על ממצאים עובדתיים שנקבעו במשפט הפלילי. לא
22 מדובר בקבלת פסק הדין "כראייה לכאורה לאמור בו", כפי שצוין בתשובה לשאלה (וכפי שנקבע,
23 בהקשר אחר, בטעיף 42 לפקודת הראיות).

24
25 טליתית, ובהמשך לאמור, בשאלה אין נתון בדבר קביעת ממצאים עובדתיים כלשהם במשפט
26 הפלילי אשר קדם למשפט האזרחי. ודוק: זיכוי מחמת הספק, כפי שנוהג בשאלה, פירושו בדבר
27 כלל כי אשמתו של הנאשם לא הוכחה על פי אמת המידה חללה בהליכים פליליים ("מעבר לספק
28 סביר"). אין פירושו קביעת ממצא עובדתי פוזיטיבי לעניין מעשיו של הנאשם (ראו בהקשר זה
29 ע"פ 3751/11 אבו טראש נ' מדינת ישראל (2.9.12); ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל
30 (26.7.12)). ברור זו צוין בספרות, כי
31

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ע"ת 12-12-30985 גמליאל ואח'י נ' לשכת עורכי הדין בישראל

1 "Judgments of acquittal, however, are still
2 inadmissible in large part because they may not present
3 a determination of innocence, but rather only a
4 decision that the prosecution has not met its burden of
5 proof beyond a reasonable doubt."

6 (הדברים צוטטו בהסכמה בע"פ 347/88 דמדיאורן נ' מדינת ישראל
7 פ"ד מז(3) 233 (1993) בעמ"ד 471)

8
9
10 בהתאמה לכך, צוין בספרות, ביחס להוראת סעיף 24 לחוק איסור לשון הרע, כי בית המשפט
11 יתחשב באמת המידה הראייתית הנקוטת בהליכים פליליים, בהתלטה אם לעשות שימוש בסמכות
12 הנתונה לו מכוחה בכל הנוגע להכרעת דין מזכה (ראו א' שנהר, דיני לשון הרע, בעמודים 469 –
13 470).

14
15 13. לנוכח מכלול שיקולים אלה, עולה כי הניסיון של המשיבות להכניס את המשובה שנכחה
16 כנכונה לגודל הוראת סעיף 24 לחוק איסור לשון הרע, נדון לכישלון. אי ההתאמה בין המשובה
17 שנכחה ובין הכסיס הנורמטיבי המוצע בולטת לעין. הניסיון לשדך את השאלה, את המשובה,
18 ואת סעיף 24 הני"ל, לא יצלת. יש בו, בכירור, מימד מאלוץ ומלאכותי. הוא אינו תואם את נחתייה
19 העובדתיים של השאלה. הוא אינו תואם את הנתונים הנורמטיביים של הוראת סעיף 24. הוא אינו
20 תואם את הפרמטרים שכתשובה. כפי שציין לאחורונה בית המשפט העליון של מדינת קליפורניה,
21 עת דחה ניסיון פרשני להחיל חוק מסוים על הסטואציה שנדרונה בפניו, "we cannot make
22 a square peg fit in a round hole" (*Apple v. Superior Court (Krescent)*)
23 [2013 WL 406586] ---- Cal. 4th --- (Feb. 4, 2013, S199384). דברים אלה יפים במישורן
24 במקרה שבפניי. עולה מכל האמור, כי גם בהינתן הנישה הכללית של ריסון שיפוטי בכל הנוגע
25 להתערבות בשיקול דעתה של המשיבה 2, מקרה זה הוא מקרה חריג, בו מתחייבת פסילת השאלה
26 בשל הטעות הפולטת לעין בהשובה שנהחרה כנכונה.
27

28 14. מסקנה זו מתחזקת, נוכח החיבור לעיל ממנו עולה כי חלה ההפתחות כפרסומי המשיבה 2
29 לעניין הכסיס החוקי לחשובה הנכונה. אכן, נטען כי מדובר בטעות סופר. עם זאת, בהינתן
30 העובדה שככל אחת מהצעות הטימוכין לפתרון נאחזה המשיבה 2 בהיקוק שונה, הנוגע לסוגיה
31 של קבלת פסקי דין פליליים כדאייה בהליכים אזרחיים, לא ברור לגמרי מה טיבה של הטעות

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ע"ת 12-22-30985-12 גמליאל ואח' נ' לשכת עורכי הדין בישראל

1 האמורה וכיצד נגנמה, בין כך ובין כך, כמוסבר לעיל, שתי ההוראות אליהן הפנו המשיבות, אינן יכולות לבסס את נכונות התשובה שנבחרה.

2
3
4 15. בשוליי נקודה זו אוסיף, כי לפני שבע שנים ויהיו כבר העיר בית המשפט העליון, בעניין לוי
5 והי"ל, כי

6
7 "יש מקום לבקש להציע שהועדה תפרסם פחרון מנומק - ולא
8 בקצרה - של הבחינה, ולא תסתפק בפרטים טבלה של התשובות
9 הנכונות ללא הנמקה. צער זה עשוי להביא להפחתה במספר
10 המשגות המוגשות, והוא נובע לטעמי מתפקידה הציבורי של
11 הלשכה, האמונה מכות החוק על הכשרת עורכי הדין החרישים
12 (סעיף 12) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א – 1961). בניגוד
13 להליך בוחרין של ההשגות הנעשה תחת לחץ זמן, הכנת פחרון
14 מלא לבחינה יכולה להיעשות בעת כתיבת הבחינה, עוד בטרם
15 אילוצי הזמנים"

16
17 (בפסקה ה' לפסק דינו של כ"כ השופט א' רובינשטיין)

- 18
19 לנוכח כל האמור לעיל, דומה כי המקרה הנכחי מחדד עד מאד את הצורך במתן הנמקה, ולו
20 המצניעה, לתשובות שנבחרו. בהקשר זה אף אין להוציא מכלל אפשרות, כי הצורך לנמק את
21 התשובות עשוי להפחית את הסיכון לטעויות, וכפועל יוצא מכך, להתייעלויות מן הסוג שבפניי.
22
23 16. לא נעלמה מעיני בהקשר זה טענת בא כוח המשיבות, כי על הנבחנים לבחור בתשובה הנכונה
24 ביותר. על פי טיעון זה, הואיל והתשובות האחרות שהוציעו אינן נכונות, גם אם חלופה א' אינה
25 מדויקת, מדובר בתשובה הנכונה ביותר, ועל כן אין מקום לפסול את השאלה. בטענה כי על
26 הנבחנים לבחור בתשובה הנכונה ביותר יש ממש. עם זאת, הנהייה זו מבוססת על ההנחה, כי גם
27 אם לא מדובר בתשובה שהיא כליל השלמה, לכל הפחות ניתן לראותה כ"נכונה". בנסיבות מקרה
28 זה, המרחק בין התשובה שנבחרה ובין היין הנחה הוא כזה, אשר אינו מאפשר באופן סביר, ולו
29 בדרךק, להיג את התשובה האמורה כנכונה, היות כאמור חורג ממחמם הספיקות הרחב בהפעלת
30 שיקול הדעת של משיבה 2. משכך, אין בטיעון האמור כדי להועיל למשיבות.
31
32 17. בא כוח המשיבות העלה לטיעוניו גם את הטענה, כי אחוז הנבחנים שטעה ביחס לשאלה
33 האמורה נמוך. על פי הנסען, מדובר באינדקצייה לכך שהלכה למעשה לא התעורר קושי בדיהיי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

על"מ 12-30985-12 גמליאל ואח' נ' לשכת עורכי הדין בישראל

1. התשובה האמורה כתשובה נכונה. לא אוכל לייחס משקל רב לטענה זו. מדובר בשאלון רב ברירה.
2. הנבחנים אינם צריכים לנמק את תשובתם. לא ברור מה היה כפועל הכסיס לסימון תשובה כזו או אחרת על ידיהם. אף כי אין לשלול טענה אחרת של המשיבות, לפיה גם שיעור הצלחה נמוך כשאלה (5%) אינו מלמד בהכרח על אי סבירותה, התמונה לעניין זה רחוקה מבהירות המאפשרת לייחס לו משקל ממשי.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
7. 18. מטענות כא כוח המשיבות ניתן להבין, כי לשיטתן סעיף 24 לחוק איסור לשון הרע מניח קבלה של פסק הדין כראייה, וכי שיקול הדעת הקובע בו אמור להיות מופעל בשלב מאוחר לכך.
8. מכך נגזרת, לשיטת המשיבות, נכונות התשובה בה בחרו. ברם, לטענה זו אין עוגן בהוראה. כל
9. שנקבע בסעיף 24 הוא ככל כדבר שיקול דעת לעניין קבלת ממצאים עובדתיים שכפסק הדין כראייה. אין כל הנחה בדבר קבלת פסק הדין כראייה לכאורה לאמור בו, כפי שנכתב בתשובה א'
- 10.
- 11.
12. לשאלה מס' 51. לא למוחל לציין, כי לא הוצגו כל סימוכין כספודות או בפסיקה להנחה הנטענת.
- 13.
14. 19. עור אנוסיף, כי ככל שכונת הרכים היא לבסס תיזה לפיה קבלת פסק הדין כראייה מעוגנת בדין חיצוני להוראת סעיף 24 האמורה, הרי שלא אוכל לקבלם. היעקודן הכללי הוא כי בהליך אזרחי, ממצאי של פסק דין פלילי אינם יכולים לשמש כראייה (בשל היותם עדות מפי השמועה), ומסקנותיו אינן יכולות לשמש כראייה (בשל היותן עדות סברה) (פסק דינו של כב' השופט י' ווסמן כע"א 158/53 טנוהולקין נ' פופלוביץ פ"ד ת' 1570 (1954)). על מנת לקבל פסק דין כאמור כראייה יש, אפוא, צורך בהוראת דין מפורשת, דוגמת סעיף 42 לפקודת הראיות (ראו פסק הדין הנ"ל בעניין דחיאנויות, בעמודים 470 – 471).
15. 20. כמנסבר לעיל, במקרה הנדון לא התעבע על חוראה כאמור היעשויה לבסס את נכונות התשובה שנוכחה.
16. 21.
17. 22.
18. 23. התוצאה של כל האמור הוא, כי דין העתירה להתקבל. נקבע בזה, כי שאלה מס' 51 הנ"ל נפסלת. המשיבות ישאו בהוצאות העותרים, המכתסאות כאגורה ששולמה, בסך של 1,905 ₪.
19. 24. אשר לשכר טרחת עורך דין. בשים לב לקבלת העתירה מחד, ולכך שהעותרים חזרו בהן מן הטענות ביחס למרבית השאלות עליהן סבה העתירה מלכתחילה מאידך, ישאו המשיבות בשכר טרחה בסכום נמוך יחסית של 7,000 ₪. לסכום זה אין לצרף מע"מ. כל הסכומים ישולמו עד ליום 12.4.13.
20. 25.
21. 26.
22. 27.
23. 28.
24. 29.
25. 30.

ניתן היום, כ"ד אדר תשע"ג, 06 מרץ 2013, בתעוד הצדדים.

8 מתוך 9

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-12-30985 גמליאל ואח' נ' לשכת עורכי הדין בישראל

1

V

עודד שחם, שופט

- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

9 מתוך 9

בניית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מנהליים

עע"ם 2274/13
עע"ם 2276/13

כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

לפני:

לשכת עורכי הדין בישראל ואח'
ועדת הבחירות של לשכת עורכי הדין

המערערות:

נגד

יוסף חביב ואח'
יובל אשכנזי ואח'

המשיבים בעע"מ 2274/13
המשיבים בעע"מ 2276/13

ערעור על פסק דינו של בית המשפט העניינים מנהליים
בלרשלים מיום 6.3.13 בע"מ 30985-12-12 שניתן על-ידי
השופט שחם

ח' בא"ר המשע"ג (18.4.13)

מאריך הישיבה:

עו"ד יאיר עשהאל; עו"ד דרור גדרון

בשם המערערות:

בשם המשיבים בעע"מ 2274/13: עו"ד לנקרי יניב

בשם המשיבים בעע"מ 2276/13: עו"ד שי דקס; עו"ד אורון סלמון

פסק-דין

בהמשך להחלטה מיום 18.4.13, רשמנו לפנינו את הודעת המערערות לפיה
נתקבלה המלצתנו. בנוכחות אלה נמתקים הערעורים ללא צו להוצאות. אנו מאחלים
למשיבים העלה בהמשך.

ניתן היום, י"ב באייר תשע"ג (22.4.13).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט